

A művészetek szegedi házát fel lehetne építeni a költségvetés állandó megterhelése nélkül

Az utóbbi hetekben igen kiváló művészek részvételével két nagyszerű hangverseny zajlott le. Az egyik *Szigeti József*, a világszerte ismert nagy hegedűművészé, a másik a nagyszerű *Dohnányi* és nagytehetségű *Telmányi* együttese volt. Mindkét hangversenyt a Belvárosi Mozi-ban kellett megtartani, mert a közönség tödült az elsőrendű művészi produkciókhoz és mert a Tisza nagyterme a megjelent hallgatók felének befogadására is szűknek bizonyult volna. Nem akarjuk se lekicsinyelni, se megbántani a Belvárosi Mozit, de hiszen az ő nézőterüket nem hangversenyek számára építették, meg fogják tehát érteni annak a művészeti követelménynek mindig nyomtatékosabb hangoztatását, hogy végre építeni kell Szegeden *hangversenytermet*, amelynek nemcsak a széksorai, a mérete, a csínossága, hanem az akusztikája is teljesen kielégítő. Ennek a régi követelménynek az elodáztatatlanságát soha annyira át nem éreztük, mint ezekben a hetekben, amikor bebizonyítva látnuk azt a régóta hangoztatott igazságunkat, hogy *nívós produkcióknak Szegeden igenis van állandó közönségük* és hogy a szegedi művészeti élet további fokozása, egészséges fejlődése érdekében közkötelesség és közérdek méreteiben, berendezésében és megépítésében tehát *minden tekintetben* alkalmas hangversenyteremről gondoskodni.

Fölmerül azonban az ismert és tagadhatatlanul némileg jogosult kérdés, hogy a mai nehéz viszonyok között honnan vegyen a város pénzt erre a célra? A válasz nagyon egyszerű. Ez a város elköltött és el fog költeni az egyetemre — ha csak a mai helyzetet vesszük alapul — közel 10 millió pengőt. Ennek az összegnek fedezetére egyelőre fillérje sincs és törlesztéséről költségvetésileg kellett gondoskodni. Ezzel szemben a hangversenyteremmel egyidejűleg gondoskodni lehetne az *ezidőszerint teljesen hajléktalan valamennyi irodalmi és művészi megmozdulásról*. Ugyanebben az épületben el lehetne helyezni a zeneiskolát és ezzel palotát emelne Szeged, amire e sorok írója már több ízben rámutatott, a művészeteknek. Ebben a házban,

a művészetek szegedi házában

lehetne megtartani minden felolvasást, minden hangversenyt, minden képzőművészeti kiállítást. Itt szerepelne természetesen a dalárdák és itt tanulhatnának és megfelelően képezhetnék magukat a zeneiskolások, a dalárdisták és a filharmonikusok. Ebben a házban lehetne építeni képzőművészek részére

állandó kiállítási csarnokot.

Költségvetésileg, azt hisszük, egyetlen fillér kiadási tételről se kellene gondoskodni, vagy

ha igen, az oly csekély lenne a nagy célhoz és az elérhető eredményhez képest, hogy számításba se jöhet. Minden kötelezettség nélkül tegyen próbát a hatóság, hívja egyszer össze megbeszélésre *König Pétert*, a városi zeneiskola igazgatóját, dr. *Kun Izidort*, a Harmonia igazgatóját, *Baranyi Jánost*, az egyetlen szegedi magánzeneiskola igazgatóját, a filharmonikusok, a dalárdák és a képzőművészeti egyesületek vezetőségét, egy vázlatrajz és kalkuláció rizikóját pedig a mérnökség részéről megérdemel ez az ügy. Többen, köztük *König Péter* is, bebizonyította a *Delmagyarország* hasábjain, hogy az építkezés *rentábilis lenne* és amennyiben ez megdönthetetlennek bizonyul, nem látjuk be, miért zárkozzék el a város továbbra is művészi testületeknek és intézményeknek egy épületben való tömörítése elől és az elől, ami ezzel kapcsolatos, hogy hangversenyek és képzőművészeti kiállítások a szó európai értelmében veit megfelelő környezetben és helyen játszódhassanak le.

Számolni kell azonban azzal, ha nem is szívesen tesszük, hogy ez a terv, amely tagadhatatlanul igényel valamennyi koncepciót, belátható időn belül nem létesül, vagy esetleg évek kellenek majd a megvalósításához. Lehe-

letlen, hogy addig is valamire való kiállítási csarnok

nélkül maradjunk, annnyival inkább, mert bőven kínálkoznak olyan provizórikus megoldások, amelyekhez nem kell sok pénz és amelyekkel meg lehet keresni a befektetett összeget is, a kamatot is és a fentartási költséget is. A Dugonics-téren vagy esetleg más helyen is fából fel lehetne építeni igen csinos kiállítási csarnokot, olyat, mint amilyen a bécsi Secessio. Ez aránylag olcsó, csinos és természetesen a célnak megfelelően épül. Kiadható, ha nincsen benne képzőművészeti, esetleg ipari kiállításoknak vagy más hasonló célokra is. A bérösszegekből föltétlenül bevenne a város annyit, amennyi az említett kiadások fedezésére kell.

Részletkérdések ismételtgetésével nem szolgáltathatnánk az eddigieknél nyomósabb bizonyítékokat. A hatóságban is, a közgyűlésben is meg kell lenni és nyilvánulni akkora adag kulturérzéknek, amekkora annak belátásához kell, hogy nem maradhatnak ebben a városban két évig ed alacsony munkájának nap-nap után tapasztalt nagy eredményei után továbbra is hajléktalanok a művészetek. Helyiségről kell gondoskodni a városi zeneiskola részére is és képzelni se tudunk jobb megoldást, mint azt, hogy véletlen körülmények szerencsés észszetalálkozása folytán a város most egyszerre és olcsón tudja leróni a régesrég esedékessé vált tömérdek kulturális kötelességet.

Lengyel Vilma.

Nehézségek a német kereskedelmi szerződés megkötésénél

A német gazdaságpolitika iránya — Esetleg sor kerülhet a legtöbb kedvezményi szerződés felmondására is

Körülbelül négy hét óta vannak folyamatban a német kereskedelmi szerződési tárgyalások, amelyek elé érhető érdeklődéssel tekint az egész magyar gazdasági közvélemény. Ennek a nagy érdeklődésnek kétfős oka van. Az egyik, speciálisan magyar természetű ok, *kereskedelmi mérlegünk passzivitása*, amely Németországgal szemben is állandó eltolódást mutat a mi rovásunkra. A másik általános természetű ok az, hogy *Közép-európa kereskedelmi politikájának irányát Bismarck ideje óta Németország szabja meg*. Ezen még Németország legyőztetése sem változtatott. Németország fekvése annyira centrális és gazdasági teljesítőképessége olyan óriási, hogy róla és nélküle nem lehet Közép-európában vámpolitikát folytatni.

Magyarországnak, amelynek exportja körülbelül 65 százalékg agrárius jellegű és a mezőgazdasággal van összefüggésben, természetszerűleg a legnagyobb érdekei fűződnek hozzá, hogy Németországgal olyan kereskedelmi szerződést tudjon kötni, amely az agrár termékek kivitelét erre a nagy fogyasztó piacra

lehetővé teszi. Érdekelve van ebben az egész mezőgazdaság, az állattenyésztés, a terménykereskedelem, a malomipar, a húsfeldolgozó ipar és a különböző kapcsolatos iparok egész sorozata. A hírek azonban, amelyek ezekről a kereskedelmi szerződési tárgyalásokról kiszivárognak, *nem kedvezőek*. Az agrár termékek, főleg az állattenyésztés produktumai tekintetében,

Németország az elzárkózás politikáját követi

és úgy látszik, hogy ezen nem is hajlandó változtatni.

Már a háború előtt is Németország *állattenyésztési védekezés* címén mindennemű nehézségeket gördített a magyar marha- és sertéskivitel útjába. Az élő sertések bevitelét Németország egy nagyon csekély mennyiségben kontingentálta, az ugynevezett *Fleischbeschränkungszettel* alapján pedig a husgyártmányok bevitelét egészen lehetetlenné tette. 1925 szeptemberében Németország egyszerűen megtil-

EREDETI * WELLNER * ALPACCA

EVŐESZKÖZÖK.

K.54

Csak elsőrangú minőség!
Mindenütt kapható!

